

El Centre Municipal d'Expressió presentarà la llegenda de Soler de Vilardell pel seu 5è aniversari

Aquest cap de setmana s'organitzen tallers per elaborar vestuari i escenografia

REDACCIÓ. Sant Celoni El Centre Municipal d'Expressió de Sant Celoni celebrarà el seu cinquè aniversari amb una ambiciosa posada en escena de la llegenda de Soler de Vilardell, el proper 23 d'abril a les 10 del vespre, a la plaça de l'Església. Aquest dissabte, el Centre i les entitats participants celebraran dos tallers, a partir de les 10 del matí a l'Ateneu, per confeccionar el vestuari i la decoració per aquest gran espectacle. També aquest cap de setmana es farà el primer contacte general de tots els participants, que superaran les 400 persones.

L'obra, guionada per Joan

Baixas i coordinada per Josep Tarragó, presentarà fins a 12 peces inèdites compostes especialment per a l'acte per Josep Maria Aparicio. I és que, ha explicat Tarragó, la llegenda es presentarà essencialment en format musical, amb molts pocs diàlegs que es reduiran a crits o expressions. A l'acte hi intervindran els prop de 150 alumnes de l'Escola de Música municipal, a més d'un cor infantil de 140 nens i nenes dels centres educatius de Sant Celoni i un cor de 40 adults del cor de dones de l'Escola de Música i altres incorporacions.

També s'hi ha implicat nombroses entitats culturals del

municipi, que contribuïran a la representació de la llegenda, com Passaltpas, Bocs i Cabres, la Colla Bastonera del Casal Quico Sabaté, la Colla de Diables i els grups teatrals locals Trocateatre, Tramoia, Rebrot i Els Atrevits, a més del grup de teatre del mateix Centre Municipal d'Expressió.

Tarragó destaca que la selecció de la llegenda de Soler de Vilardell ha estat deguda a la proximitat de l'aniversari del centre amb la Diada de Sant Jordi i a la voluntat de recuperar una llegenda local "que és molt nostra i està prou documentada com per fer-ne una versió pròpia bàsicament musical".

L'Ajuntament de Sant Celoni treu a concurs un nou sistema de gestió d'expedients municipals

REDACCIÓ. Sant Celoni L'Ajuntament de Sant Celoni ha tret a concurs la implantació i posada en d'un sistema informàtic de gestió i seguiment d'expedients, registre, actes, i acords en entorn web integrat. Les empreses disposaven de temps fins dimarts d'aquesta setmana per presentar les seves propostes que, en cap cas, podien excedir els 39.737,00 euros més IVA de cost. El termini per implantar aquest nou sistema serà de 8 mesos per a l'empresa a qui s'adjudiqui que haurà de realitzar els treballs abans del 31 de desembre d'aquest any, ja que el projecte estarà finançat a través dels Fons Estatals

d'Ocupació i Sostenibilitat Local.

Segons el Consistori celoní, el contracte té com a finalitat la posada en marxa d'un sistema informàtic que permeti fer la gestió i el seguiment dels expedients, del registre municipal, de les actes, i dels acords que s'adoptin en un entorn web que es gestionarà des del propi Ajuntament de Sant Celoni. Un sistema, aquest, que permetrà agilitzar els tràmits i disposar d'una base de dades informatitzada dels expedients que es presentin a les oficines municipals, així com per fer un adequat seguiment de la seva resolució.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, Columnista

Abel Rocha i Quico Sabaté

La matinada del dia 5 de gener de l'any 1960 Abel Rocha va rebre una trucada del sergent de la Guardia Civil, Antonio Martinez, demanant ajuda. Abel era fill de Sòria, de petit va viure a Barcelona i va venir a Sant Celoni com a funcionari de l'Organización Sindical. Era d'ideologia falangista i cap del Sometent local, la mil·lenària organització catalana desapareguda l'any 1978 i que durant el franquisme fou una força parapolicial de dependència del Govern Civil. El sergent li va explicar que es tractava de neutralitzar un element molt perillós que havia baixat del tren a Sant Celoni i que calia anar armat. Quan Abel va sortir de casa acompanyat pel sergent i en Pepito Sibina, també membre del Sometent, portava un fusell automàtic, una pistola Star i una bomba de mà. De casa seva al carrer Santa Tecla hi ha una trentena de metres i Abel va observar d'immediat que dues persones es barallaven al mig de la calçada, una d'elles, Francesc Berenguer, veí de Sant Celoni, demanant auxili a crits perquè el desconegut volia entrar a casa seva. Quan Abel s'hi va apropar, la persona desconeguda es va separar del seu contrincant, va desenfundar un Colt 45 i va disparar dos trets contra l'Abel; un el va ferir al genoll i l'altre, que anava dirigit a l'alçada del cor, va topar amb la bomba de mà que miraculosament no va explotar i li va salvar la vida. Abel va disparar el fusell matant a l'autor dels trets i ferint al seu veí. Acabava de morir Quico Sabaté.

Per a la quasi totalitat dels 6.764

habitants que aquell any estaven censats a Sant Celoni i que tenien com a màxima preocupació arribar a fi de mes i trobar un habitatge digne, en Quico era un perfecte desconegut. Per a alguns, molt pocs, era un malfactor que es dedicava a assaltar bancs, joieries i bordells. La premsa censurada de l'època ens va explicar que havia mort un enemic del règim mentre que els petits mitjans de comunicació locals que eren la Revista de l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle i l'Emissora Parroquial vam rebre ordres estrictes de no fer cap menció a allò que acabava de passar en un carrer del nostre poble i que anava de boca a orella. La censura era tan seriosa que quan, un any després, la secció de cine de l'Emissora, un dia que no tenia notícies es va inventar que es projectava fer una pel·lícula sobre la vida d'en Sabaté, que es rodaria al Montseny i seria interpretada per l'actor italià Raf Vallone, vam rebre del Govern Civil una forta estirada d'orelles i l'advertència que no hi tornéssim.

Abel Rocha va rebre l'Orden de Cisneros i sis condecoracions més, i quan els seus superiors li van preguntar què volia per al seu poble va respondre que Sant Celoni necessitava habitatges. L'Obra Sindical del Hogar va construir 140 pisos que durant alguns anys van ser coneguts com "els pisos d'en Sabaté". Per la seva banda, en Francesc Berenguer va entrar a treballar a l'Ajuntament de Sant Celoni com a guàrdia municipal.

Però, qui era en Quico Sabaté? Havia nascut a l'Hospitalet de Llobregat i en

el moment de la seva mort tenia 44 anys. Se'l defineix com a lluitador antifranquista, però és una definició incompleta. Era d'ideologia anarquista i va ingressar a la CNT als 15 anys. Tota la seva vida va ser una lluita constant contra qualsevol forma de poder i el seu ideal era una república llibertària. Era un rebel innat: no va voler anar a l'escola pública; va fugir de l'Asil Duran on estava intern; en la seva adolescència va lluitar contra la patronal, la Dictadura de Primo de Rivera i la Monarquia; més tard contra la República amb un grup de companys que s'anomenaven Los Novatos; durant la Guerra Civil va ser empresonat a la Model l'any 1938 per la mort d'un comissari polític i quatre carrabiners a Masquefa i d'un comissari i un capità de l'Exèrcit republicà; durant l'exili a França va ser empresonat diferents vegades per atraments i tinença il·lícita d'armes i explosius i va continuar la seva lluita contra el règim franquista com a braç armat de la CNT. Durant la dècada dels 1950, el seu món va canviar. La guerra freda va ajudar a consolidar el règim de Franco; el PCE i la CNT van decidir abandonar la lluita armada; dos germans seus, en Josep i en Manuel, van morir, un al carrer a mans de la policia i l'altre afusellat al Camp de la Bota; es van trencar els lligams sentimentals amb la seva companya Leonor, mare de les seves filles i es trobava malalt.

Ningú coneix amb certesa els motius que el van moure a fer el que va fer el seu darrer viatge. Estava sol. La CNT l'havia marginat i condemnava

la seva persistència en la lluita armada; els seus antics companys li desaconsellaven l'aventura per considerar-la suïcida, no el van voler acompanyar i la va organitzar amb quatre joves inexperts i desentrenats; els seus punts de contacte i de suport dins de Catalunya estaven eliminats o vigilats i la policia franquista tenia controlats els seus moviments. Es va comentar que en la seva darrera etapa violenta hi havia un desig de venjança personal per la mort dels seus germans i, també, la voluntat d'alliberar un company empresonat mitjançant el segrest dels dos germans Creix, dos policies torturadors de la Via Laietana. La seva era una mort anunciada i amb això no vull justificar, de cap manera, un règim injust i sinistre que vaig tenir el "privilegi" de suportar durant 36 anys.

No escric aquesta columna per jutjar ningú sinó per recordar uns fets que formen part de la nostra memòria col·lectiva. Si alguna cosa tinc clara és que ni Abel Rocha és un assassí ni en Quico Sabaté un demòcrata o un Nelson Mandela casolà. En aquesta història de bons i dolents els papers s'han anat canviant i soc de l'opinió que tothom és ben lliure d'elegir els seus ídols particulars del moment, siguin polítics, religiosos, culturals o esportius. Personalment, els únics mites que em molesten són els que em volen ser imposats. I, per acabar, als dos personatges d'aquesta petita narració, a un li desitjo molts anys de vida i a l'altre que gaudeixi del descans i la pau que durant la seva agitada existència no va ser capaç de trobar.